

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У. 7963/15
Дана 09.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из Б., ..., изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, ради поништаја решења број: 300-433-05-01934/2014-П1000 од 21.04.2015. године, у пореској правној ствари, у нејавној седници већа, одржаној дан 09.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Филијале Палилула, број: 015-433-10-4371/2014-П1А06-1 од 08.10.2014. године, ради условљавања законског заложног права – хипотеке на непокретности у корист Републике Србије као пореског повериоца, којим се обезбеђује наплата доспеле а неплаћене пореске обавезе у принудној наплати 12.596.431,16 динара, из решења о принудној наплати пореске обавезе из непокретности, Министарства финансија – Пореска управа – Филијала Палилула, број: 015-433-10-4371/2014-П1А06, од 08.10.2014. године пореског обвезника овде тужиле и налаже попис и процена непокретности тужиле, стан који се налази у Б., ул. ..., на катастарској парцели број ..., КО ..., а уписана је на име пореског обвезника у Листу непокретности број ..., Републичког геодетског завода – Служба за катастар непокретности Београд 1 за КО .... Попис и процену непокретности пореског обвезника из тачке 1. овог решења, извршиће овлашћени радник Министарства финансија – Пореска управа Филијала Палилула одмах по достављању овог решења пореском обвезнику, а заложно право на непокретности

пореског обвезника у корист Републике, установљава се уписом у земљишне књиге/катастар непокретности. Заложно право на непокретности траје најкасније до 10-ог у наредној години у односу на годину у којој је устављено, а која пореска обавеза по основу тог пореза и припадајућих спорних пореских давања на дан 31. децембра године у којој је заложно право установљено, намирена, или до намирења дугованог а неплаћеног пореског потраживања или поништења пореског решења. Жалба против решења не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 21.05.2015. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа наводећи да је на основу решења Пореске управе – Филијале Вождовац број: 438-19/2002 од 06.06.2002. године тужили утврђен једнократни порез на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности, против којег решења је 24.09.2002. године тужиља поднела тужбу Врховном суду у предмету У. 3868/2002. Даље је навела да је пресуда Врховног суда уручена тужили 14.05.2009. године, а да је пресуда донета 06.02.2003. године, те да о постојању пресуде Врховног суда није примила обавештење ни од суда, ни од Пореске управе, нити било какву опомену. У тужби је навела да је Савезној влади СРЈ, 24.12.1995. године уступила двособан стан у ул. ... на ..., од 63,64 м² Уговором .../005-96 којим је установљен пренос права својине и стицање сусвојине на стану у ул. ... у Б., површине 169,12 м². Даље је навела да је уверењем Одељења за комунално – грађевинске послове општине Вождовац број 351-211/2001 од 12.03.2011. године утврђена површина четворособног стана у ул.... од 143,27 м², те да се ради о чињеници важној за примену Закона о једнократном порезу на екстра имовину, на основу којег се екстра порез плаћао на добијену површину већу од 90 м². Истакла је да у спору пред Врховним судом није извршено ни вештачење методологије и процене вредности станова, да је закључком састављеним 16.08.1996. године установљено да површина стана у ул. ... на ... од 63,64 м², одговора површини од 34,40 м² у Б., те да уколико би се и прихватила таква методологија, површина за коју се обрачунава једнократни поре на екстра доходак износи 18,87 м², а не 44,72 м². Истиче да је Одлуком Савезног уставног суда од 14.02.2002. године објављеном у „Службеном листу СРЈ”, бр. 17/2002 од 05.04.2002. године утврђено да члан 31. Закона о једнократном порезу није у сагласности са Уставом. Посебно је указала да право Пореске управе на наплату пореза из пореских и пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече и стим у вези навела да је у два наврата поднела Пореској управи захтев за отпис дуговања на основу петогодишње а затим десетогодишње апсолутне застарелости, позивајући се на одлуку Савезног уставног суда, али да се Пореска управа оглушила на ту одлуку и захтеве је одбила као неосноване. По мишљењу тужиље порески органи су морали да питање застарелости решавају искључиво применом Закона о пореском поступку и пореској администрацији који је “*les specialis*” у пореској материји. Сматра да порески орган није узео у обзир чињеницу да Одлуком Уставног суда објављеном у „Службеном гласнику РС”, бр. 73/2012 комфорна метода није правно признати начин обрачуна камате, јер је порески орган приликом обрачуна камате променио комфорну методу од јуна 2002. године до данашњег дана чиме је порески дуг више пута мултиплициран. Са изнетих разлога предложила је да суд оспорено решење поништи или да оспорено решење поништи и врати га

другостепеном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије. У одговору је посебно указао да је Уставни суд Србије Одлуком I Уз. 82/09 од 12.07.2012. године прогласио неуставним део одредбе члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ”, бр. 9/01) у делу који гласи „Применом комфорне методе” а да том одлуком није расправљао о уставности одредбе члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, везано за обрачун камате применом комфорне методе, те да се измењене одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији о престанку примене комфорне методе и обрачуна камате примењују од 01.01.2013. године. С тим у вези истакао је да је камата у утуженом решењу обрачуната у складу са одредбама члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Са наведених разлога предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Након разматрања тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног решења тужени орган је увидом у списе утврдио да је првостепени орган на основу рачуноводственог стања на рачуну жалиље који се води у пореском рачуноводству Пореске управе – Филијала Палилула, донео ожалбено решење, ради установљавања законског заложног права – хипотеке на непокретности у корист Републике Србије као пореског повериоца, којим се обезбеђује наплата доспеле а неплаћене пореске обавезе по решењу о принудној наплати Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Палилула број: 015-433-10-4371/2014-11А06 од 08.10.2014. године, као и са разлога што доспело пореско потраживање није плаћено у року из опомене првостепеног органа која је жалиљи уредно достављена дана 09.06.2014. године. У погледу навода жалбе који се односе на наступање апсолутне застарелости 01.01.2013. године, тужени орган исти је ценио као неоснован, с обзиром да је чланом 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности („Службени гласник РС”, бр. 36/01, 37/01, „Службени лист СРЈ”, бр. 17/02 и „Службени гласник РС”, бр. 18/02), прописано да се одредбе о застарелости из Закона о облигационим односима и пореских закона не примењују у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза. На основу овако утврђеног чињеничног стања тужени орган је применом одредби члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији налазећи да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Код напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, према оцени овог суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем

одбио жалбу тужиле, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Наиме, према одредби члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности (“Службени гласник РС”, бр. 36/01, 37/01, “Службени лист СРЈ”, бр. 17/02 и “Службени гласник РС”, бр. 18/02), одредбе о застарелости из пореских закона не примењује у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза. Ово стога, што је у “Сл. листу СРЈ”, број 17/2002 од 05. априла 2002 године и “Сл. гласнику РС” 18/2002 од 12. априла 2002. године објављена одлука савезног уставног суда I У бр. 148/01, 155/01, 160/01, 165/01, 167/01, 170/01, 186/01, 196/01, 197/01, 200/01, 205/01, 206/01, 208/01, 219/01, 6/02 и 7/02 – којом се утврђује да одредба члана 31. поменутог закона-у делу који се односи на непримену Закона о облигационим односима - није сагласна са Уставом СРЈ, па је у складу са чланом 130. Устава СРЈ, наведени део одредбе престао да важи даном објављивања 05. априла 2002. године.

Полазећи од цитиране законске одредбе и утврђеног чињеничног стања према коме се у конкретном случају ради о установљавању законског заложног права – хипотеке на непокретности у корист Републике Србије као пореског повериоца, којим се обезбеђује наплата доспеле а неплаћене пореске обавезе по решењу Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Палилула број: 015-433-10-4371/2014-IIА06 од 08.10.2014. године, о принудној наплати пореске обавезе по основу једнократног пореза по основу откупа стана, правилно је и по мишљењу Управног суда одлучио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу овде тужиле, јер за ову врсту пореске обавезе апсолутна застарелост права Пореске управе из члана 114ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији на наплату утврђеног пореза не може да наступи. Осим наведеног, ступањем на снагу Закона о пореском поступку и пореској администрацији од 01.01.2003. године, одредбе о застарелости из пореских закона су престале да важе тако да се од 01.01.2003. године застарелост у поступку утврђивања и наплате јавних прихода утврђује према одредби члана 114. до 114ж наведеног закона. Међутим, прелазним одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији нису престале да важе одредбе о застарелости из Закона о порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности, што значи да се одредбе о застарелости из Закона о пореском поступку и пореској администрацији не примењују у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза, већ да се у том поступку у погледу застарелости примењује одредба члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину, па пореска обавеза по овој врсти јавних прихода не застарева.

Такође, тужилца погрешно у тужби наводи да је одлуком Уставног суда утврђено да је одредба члана 31. поменутог закона несагласна са Уставом тадашње СРЈ. Наиме, и по оцени овог суда, овакво тумачење је нетачно јер је одредба члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности неуставна само у делу који се односи на

непримену одредаба о застарелости из Закона о облигационим односима, али је неспорни део поменутог члана који се односи на непримењивање пореских закона и даље на снази. Уставни суд је заузео овакав став полазећи од чињенице да се Законом о облигационим односима уређују односи приватноправне природе, док се законом чија оцена уставности је била предмет испитивања пред Уставним судом, уређују правни односи који су по својој природи јавноправни.

Суд је ценио све наводе изнете у тужби, који су у основи поновљени наводи жалбе које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку нарочито у погледу примене материјалног права правилно оценио, али са напред изложеног налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари. Наводи тужбе којима се указује да порески орган није узео у обзир чињеницу да Одлуком Уставног суда објављеном у „Службеном гласнику РС”, бр. 73/2012 комфорна метода није правно признати начин обрачуна камате, без утицаја су на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да су исти могли бити истицани у поступку принудне наплате пореске обавезе.

Одлучујући о предлогу тужиље да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе 40. став 2. Закона о управним споровима донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.11.2017. године, 23 У. 7963/15

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ